

בתי המשפט

59792/04 תמ"ש		בית משפט לענייני משפחה	
		מחוז תל אביב	
28/10/2009	תאריך:	כב' השופט נתן נחמני	בפני:

בעניין:

1. נ.ש.

2. ס.ש. – קטינה

3. א.ש. – קטין

4. נ.ש. – קטין

5. ר.ש. – קטין

התובעים ע"י ב"כ עו"ד פסח קניר ואח'

נגד

י.ש.

הנתבע ע"י ב"כ עו"ד מקסים ליפקין ואח'

מיני-רציו:

* אם הנתבע יכול להמשיך את חייו באותה רמת החיים בה חי בעבר בעזרת משפחתו גם זכות הילדים להמשיך לחיות ברמת החיים בה חיו בעבר. בהתחשב בהכנסות ההורים וצרכי הילדים, על האב לשלם 15,956 ש"ח לחודש עבור מזונות ארבעת ילדיו.

* משפחה – מזונות ילדים – חובת האב בתשלום

* משפחה – מזונות ילדים – שיעורם

תביעה למזונות 4 ילדים. הצדדים יהודים. התובעת טוענת כי המשפחה חיה כל השנים ברמת חיים גבוהה ביותר וכי את דמי המזונות אפשר וצריך לפסוק, מתוך התחשבות בנכסיו ורכושו. לשיטתה, יש לחייב את הנתבע לפחות בסכום של 16,761 ש"ח. הנתבע טען באופן כללי כי מזונות הקטינים מגיעים לסך של 1,000 ₪. מאידך, הודה כי רמת החיים בעבר היתה גבוהה אלא שלטענתו, הנכסים שייכים לאחיו ולאביו וכי כיום אין ביכולתו לתת לילדיו את רמת החיים אשר קיבלו בעבר (לאור חובות שלו). יצויין כי הנתבע ממשיך וחי ברמת חיים גבוהה, אלא שטענתו, משפחתו עוזרת לו.

ביהמ"ש לענייני משפחה קיבל את התביעה ופסק כי:

אם הנתבע יכול להמשיך את חייו באותה רמת החיים בה חי בעבר בעזרת משפחתו גם זכות הילדים להמשיך לחיות ברמת החיים בה חי בעבר.

הצדדים הינם יהודים ולפיכך היקף החבות בנוגע לבת, בת ה-20, ולבן כבן -18, נובע מדיני צדקה. לגבי הבנים בני 8 ו-9, מוטלת על האב חובה מעין אבסולוטית מכוח תקנות חכמים לשאת במזונותיו ההכרחיים של הקטינים ומעבר לצרכים אלה חבים גם האב וגם האם מדיני צדקה, אלא שמזונות הכרחיים אינם שווים לכל הילדים ורמת החיים בה חי בעבר יש לה השלכה על חיוב ההורים גם אם הם נפרדו.

בגרסת הנתבע התגלו סתירות רבות המטילות צל כבד על אמינותו של הנתבע בכל האמור לגודלו, היקפו וחלקו של הנתבע בעסקים המשפחתיים. הכנסתו של האב, לצורך ההכרעה בתביעת המזונות הועמדה על סך של לפחות 25,000 ש"ח לחודש. הכנסתה של האם הועמדה על 6,500 ש"ח. סכום זה תואם את רמת החיים לה זקוקה האם ואין היא חייבת להשתתף במזונות הילדים בשל כך שהכנסתו הפנויה של האב גם לאחר תשלום המזונות עולה על רמת החיים של האם ולפיכך, הכנסתה תשמש אותה, על מנת לשמור את רמת החיים לה הורגלה כאשר גם הנתבע חי ברמת חיים גבוהה. בסה"כ ישלם הנתבע סך של 15,956 ש"ח לחודש עבור מזונות ילדיו.

הבת אמנם בגרה ואף משרתת בצבא, אולם בנסיבות העניין, כאשר משרתת בבסיס "פתוח" וחוזרת כל יום לביתה אחה"צ, ובהיותה צמחונית, אין מקום להפחית את מזונותיה, למעט הוצאות החינוך והחוגים בשיעור של 1,030 ש"ח אותם יש להפחית מגמר הלימודים התיכוניים. עם סיום השירות הצבאי יפסק החיוב עבורה.

פסק - דין

רקע

1. התובעת 1 (להלן: "התובעת") הגישה תביעה למזונותיה ולמזונות ילדי הצדדים (להלן: "הילדים", "הקטינים", "התובעים").

2. הצדדים נישאו כדמו"י ביום 15.5.88 ומנישואיהם נולדו 4 קטינים:

----- ת.ז. ----- ילידת 24.3.89

----- ת.ז. ----- ילידת 12.11.91

----- ת.ז. ----- יליד 17.2.00

----- ת.ז. ----- יליד 1.6.01

טענות התובעים

3. התובעת מתארת בתביעתה מסכת חיים בה הנתבע היה בעל הסמכות בבית וכי על פיו יישק דבר.

לדברי אופן החיים בבית היה כי הנתבע היה אחראי באופן בלעדי לפרנסת המשפחה ועשה זאת ברוחב לב וברווחה.

בסיכומיה מציינת התובעת כי אף הנתבע עצמו ציין בכתב הגנתו כי הוא זה אשר נשא בכל הוצאות המשפחה, כולל הוצאות אחזקת הבית (עמוד 27 לכתב ההגנה מיום 23.3.05, סעיף 59).

לדבריה הנתבע אף ציין כי מתוך חשבון הבנק הרשום בבעלותו, סניף -----, שילם הוא את מלוא דמי השכירות החודשיים, הגנים, הוצאות בית הספר וקניות המצרכים לבית. (עמוד 25 לכתב ההגנה סעיף 53).

עוד מוסיפה התובעת כי אף בחקירתו של הנתבע הצהיר הוא כי במהלך חיפוש אחרי דירה עבור המשפחה חתם הוא על הסכם מול מתווך בעבור דירה ששכר הדירה עבורה הוא \$ 2,000 ארה"ב לחודש. (פרוטוקול הדיון מיום 7.6.07, עמוד 77 שורות 23-29).

בנוסף, אשר הנתבע בחקירתו כי הוא שילם סך של 14,000 ש"ח עבור דמי שכירות, הוצאות גנים של -----, ארנונה וחשמל ולטענתו הוסיף הוא לסכום זה עוד 7,000 ש"ח במזומן שנתן לידי התובעת מדי חודש בחודשו (פרוטוקול מיום 4.6.07 עמוד 83 שורות 13-21).

עוד בעניין הוצאות הבית טוענת התובעת כי הנתבע אישר בחקירתו כי הוא זה אשר נשא בהוצאות הטלפון בבית (פרוטוקול מיום 7.6.07 עמוד 85 שורה 17) וכן עבור מכשירי פלאפון של ס. ו- א. (פרוטוקול מיום 7.6.07 עמוד 85 שורה 23).

כן טוענת התובעת כי בתצהיר עדותו הראשי טען הנתבע כי הוא שילם עבור אגרות החינוך, עבור התשלומים לכל מוסדות החינוך, כי הוא זה אשר עורך בתחילת כל שנה קניות עבור הילדים ומשלם עבור שיעורי עזר בהתאם להנחיית המורים. (תצהיר עדות ראשי של הנתבע, עמוד 17 סעיף ז').

4. לטענת התובעת במהלך חיי הנישואין חוותה היא אלימות מצד הנתבע אולם בחרה היא להבליג משום שרצתה לשמור על שלמות המשפחה.

5. בתחילת שנת 2004 החרוּפו היחסים בין הצדדים, והנתבע החל לנהוג בתובעת באלימות קשה.

לאור האלימות, פנתה התובעת לבית המשפט למתן [צו הגנה](#) אשר ביום 20.12.04 הוארך ונשאר על כנו בהסכמת הצדדים.

6. הצדדים התגוררו כל שנות נישואיהם בדירות שכורות, וביום 1.8.02 שכר הנתבע למשפחה דירת גג ב ----- בדמי שכירות שעלותם \$ 1,800 לחודש, שלדברי התובעת שווה ערך לסכום של 7,920 ש"ח.

בחודש ספטמבר 2004 הגיע חוזה השכירות לסיומו והנתבע, לדברי התובעת, לא טרח לעשות דבר על מנת להאריך את חוזה השכירות או לדאוג למקום מגורים אחר והלכה למעשה הותיר את המשפחה בפני שוקת שבורה.

לטענת התובעת רק ביום 15.2.05 מצאה היא מקום מגורים חליפי בדמי שכירות של \$ 1,500 שווה ערך ל- 6,600 ש"ח באותו הזמן.

7. לטענת התובעת, הנתבע הינו איש עסקים המנהל פעילות עסקית ענפה בהיקף נרחב ובסכומים מהותיים.

לטענתה לנתבע עסקים בתחום הנדל"ן, וכי הוא שותף בכ- 32 חנויות ודירות ברחוב ----- בתל אביב אשר חלקו בנכסים אלה עולה לסך של מיליוני דולרים.

טענתה של התובעת ליכולתו הכלכלית של הנתבע לשלם למזונות ילדיו מתבססת על ההלכה כי יש לפסוק מזונות לנתבע גם מתוך התחשבות בנכסיו ורכושו.

בכתב התביעה המתוקן טוענת התובעת כי בבעלותו של הנתבע מספר נכסים וכדלקמן.

הבניין ברחוב ----- פינת ----- (להלן: "הבניין ב-----")

בנין ברחוב ----- פינת רחוב ----- - לטענת התובעת הנתבע רכש את הבניין המכיל 21 יחידות, ביחד עם אחיו ואביו והלכה למעשה הינו בעל 3'1 מהזכויות בבניין ולשם רכישה זאת נטל הנתבע יחד עימם הלוואה בנקאית מבנק הפועלים.

בכתב התביעה טוענת הנתבעת כי על פי חוות דעת שמאית שהזמין הנתבע ואשר נערכה בשנת 1996 עולה כי תקבולי השכירויות מהבניין הנ"ל עולים לסך של \$ 14,026 לחודש ובחלקו של הנתבע \$ 4,675.

עוד טוענת התובעת כי שווי הבניין נכון לאותו המועד עמד ע"ס של \$ 2,800,000 כך שחלקו של הנתבע יכול להגיע לסך של \$ 933,333 ובהתחשב בזכויות הבנייה שווי המבנה הינו \$ 3,220,000 וחלקו של הנתבע יכול להגיע לסכום של \$ 1,073,333 בהתאם לחוות הדעת שצורפה.

לטענת התובעת, למרות שהמשכנתא עבור הבניין המתואר משולמת על ידי השלושה בחלקים היחסיים על פי חלקים בנכס, הבעלות בנכס עדיין רשומה, באופן מלאכותי, על שמו של הבעלים ממנו הנכס נרכש.

בניין ברחוב ----- 72 (להלן: "הבניין ב-----")

לטענת התובעת ביום 27.7.99 רכש הנתבע בחלקים שווים עם אחיו את כלל הזכויות בבניין ב----- בסכום של \$ 792,500 אשר אותו מימנו מהכנסותיהם ומההלוואות בנקאיות. בניין זה מכיל 11 יחידות כולל חנויות ובתי עסק.

התובעת טוענת כי לשם רכישת הזכויות בבניין העבירה התובעת ביום 26.8.99 מחשבונה סך של \$ 255,000 ש"ח וזאת כחלק מהתשלום השני עבור הבניין.

לטענת התובעת, לאחר רכישת הבניין פעלו האחים לפינוי הדיירים המוגנים אשר התגוררו בבניין.

המגרשים ב-----

התובעת טוענת כי הנתבע ביחד עם אביו ואחיו רכשו בחלקים שווים את הזכויות בשני מגרשים ב-----, ולזכותו של הנתבע נרשמו 1/3 מהזכויות.

מגרש אחד נרכש בעטן 12.1.95 והשני נרכש ביום 14.3.95.

התובעת טוענת כי לצורך הרכישה נלקחה משכנתא מבנק דסקונט ולטענתה משכנתא זו סולקה ונפרעה במלואה על ידי הנתבע בשיעורים לפי חלקו בנכס.

המגרשים ב-----

לטענת התובעת, הנתבע יחד עם אחיו ואביו רכשו בחלקים שווים ארבעה מגרשים ב----- שכל מגרש בשטח של 1 דונם ואשר נרשמו ביום 23.2.97 בבעלותם של השלושה (ולנתבע בבעלותו 1/3 מהזכויות).

לטענת התובעת, השלושה תכננו לבנות על המגרשים תחנת דלק.

התובעת טוענת כי בנוסף לנכסי דלא נידי אלה, לנתבע גם עסק משותף עם אביו ואחיו למכירת ספרים ומשחקי מחשב, מכירת קלטות ובשלב מסוים הם הפכו את העסק למקום למכירת ביגוד.

בנוסף בבעלותו של הנתבע סוכות לתיווך נכסים בשם "----- נכסים".

יכולתו של הנתבע והכנסתו

לטענת התובעת, בנוסף לנכסים הרבים אותם מחזיק הנתבע ברשותו, יש לו הכנסות חודשיות בגין חלקו בהשכרת הבניין ב----- והבניין ב-----.

עוד טוענת התובעת כי ניתן ללמוד על יכולתו של הנתבע מפירוט תנועות בחשבונות בחודשים אפריל 2004 – דצמבר 2004 המעידות על סך הפקדות חודשי של כ- 72,819 ש"ח וכן כי נמשכו מהחשבון בכל החודשים הנ"ל סכומים בסך של 492,923 ש"ח, ובממוצע חודשי משיכות של 70,417 ש"ח לחודש.

התובעת טוענת כי סך הכנסותיו של הנתבע מנכסיו עומד על סך של כ- 72,000 ש"ח לחודש לפחות.

התובעת טוענת שהוכח בפני בית המשפט כי הנתבע מאז ומתמיד הציג כלפי כולי עלמא כי הוא עצמאי, מפעיל עסק תיווך ומפרנס את אביו כבר מחודש ינואר 1993. (פרוטוקול הדיון מיום 7.6.07 עמוד 68 שורות 2-20).

לטענתה של התובעת, הרי שבניגוד לדבריו בבית המשפט, כי אין לו חלק בעסק שהיה שייך לאביו ואשר הועבר לאחיו, כאשר נחקר הוא בפני ראש ההוצל"פ ביום 11.4.06 אישר הוא כי יש לו זכויות בעסק.

לטענתה גם העובדה שהנתבע לווה כספים לשם הכנסתם לעסק בסכומים של כ- 2 מיליון דולר אמריקאי המעידים כי יש לו חלק בבעלות וכי הוא אינו שכיר בלבד (פרוטוקול מיום 7.6.07 עמוד 69 שורה 15, עמוד 70 שורה 12).

התובעת טוענת כי למרות שהנתבע טוען לקשיים כלכליים קשים, טענתו זו הינה רק במטרה לנחול הצלחה בהליך המשפטי ולראיה, למרות שטען כי בשנת 1999 היה הוא במצב כלכלי קשה, רכש הוא ביחד עם אחיו את הבניין ב-792,000\$. (פרוטוקול מיום 7.6.07 עמ' 73 שורות 12-2, 23-28).

עוד טוענת התובעת בסיכומיה כי גם פינוי הדיירים המוגנים מהבניין ב-792,000\$ גבה מחיר יקר, כשאחד מהדיירים פונה כנגד תשלום של 150,000\$.

לסיכום טענותיה אודות יכולתו ורכושו של הנתבע, טוענת התובעת כי מדובר בנתבע אשר לו הכנסה ורכושו מהותיים ביותר וכי את דמי המזונות אפשר וצריך לפסוק מזונות גם מרכושו של נתבע ולא רק מהכנסתו השוטפת וזאת על פי ההלכה הידועה בנושא. (ר' פס"ד פרייס ועמיצור).

עוד לגבי השתכרותו טוענת התובעת כי מעצם העובדה שהנתבע לא נאלץ אף פעם לממש רכוש על מנת לכלכל את משפחתו יש כדי להעיד על השתכרותו השוטפת.

לטענת התובעת לנתבע זכויות נוספות בשווי מהותי כולל זכויות צבורות וכספים וכן נכסי דלא נידי שהוסתרו על ידו.

8. צרכי הקטינים

כאמור לעיל התובעת טוענת כי המשפחה חיה כל השנים ברמת חיים גבוהה ביותר.

לטענתה היה הנתבע נותן לה בכל שבוע סך של 2,000 ש"ח במזומן לכלכלת הבית וזאת בנוסף לתשלומי אחזקת הבית לרבות תשלומים עבור חינוך הילדים אותם היה הנתבע משלם באופן ישיר.

דמי שכירות חודשיים עבור דירות בהן התגוררו הצדדים עמדו על סך של כ- 1,800\$ לחודש.

במשך כשנתיים השתמשו כל בני המשפחה בשירותי מוניות לכל מקום לרבות לבתי ספר, חוגים ומקומות העבודה. כאשר הנתבע היה מסדיר את עניין התשלומים עם חברת המוניות.

ביום 23.5.05 רכשה התובעת לצרכיה ולצורכי הילדים מכונית מסוג מאזדה בסך של כ- 135,000 ש"ח, הרכישה מומנה על ידי כספים שהעביר לידיה הנתבע בטרם הסכסוך.

לטענת התובעת המכונית שימשה לצורכי הילדים ולכן על הנתבע היה לשלם עבור 2/3 מהוצאה זו.

לטענת התובעת לילדים צרכים נוספים אותם על הנתבע לשלם ואשר נגרמו כתוצאה מהמשבר הקשה אותם עוברים ועברו עקב הפירוד בין הוריהם.

הצרכים אותם מזכירה התובעת בכתב התביעה המתוקן הינם:

טיפול פסיכולוגי לבת -----

שיעורי עזר ותגבור לבת ----- ולבן -----

לטענת התובעת, הנתבע התחייב לשלם עבור מחצית מההוצאות המצוינות לעיל.

כמו כן תובעת האם עבור תשלום לימודי הנהיגה של הבת -----.

הוצאות נוספות אותן מציינת התובעת הן – הוצאות עבור טיפולי שיניים, טיפולי פיסותרפיה ל ----- ו ----- אשר סובלים כל אחד מבעיה אורתופדית המצריכה טיפול מסוג זה.

לטענתה בתצהיר עדותו הראשית מצהיר הנתבע כי הוא מוכן לממן את מלוא שיעורי הנהיגה עבור הבת ----- (בכפוף לתנאים) וכן מחצית מכל ההוצאות המיוחדות קרי – טיפולי שיניים, פיזיותרפיה, טיפולים פסיכולוגיים וכיוצ"ב.

כמו כן, תובעת האם עבור תשלום לחוגים עבור הקטינים, שכן לטענתה נהגו הם ללכת לחוגים שונים בטרם הסכסוך ולפיכך יש להמשיך בפעילויות אלה.

לעניין חיוב הנתבע בהוצאות הגנים טוענת התובעת כי כבר בדיון הראשון שנרך ביום 10.4.05 הונחו לפתחו של בית המשפט הראיות כי בשנה שלפני הגשת התביעות שילם הנתבע סך של 4,750 ש"ח עבור גני ילדים וכי סכום זה ירד לסך של כ- 3,240 ש"ח לחודש עבור שני הילדים החל מיום 1.9.04.

עוד מציינת התובעת כי ביום 20.2.06 ניתנה החלטה מתוקנת לחיוב הנתבע במזונות, בה הופחת סך של 2,000 ש"ח מהמזונות כדלקמן: סך של 1,000 ש"ח בעבור גני הילדים וסך של 1,000 ש"ח בעבור השימוש במוניות.

לטענתה, בית המשפט נימק החלטתו זו בהתבסס על כך כי התובעת רכשה רכב וכי בית הדין הרבני חייב את הנתבע בעלות האחזקה של רכבה של אם התובעים.

בסיכומיה טוענת התובעת כי, לאור הפסקת החיוב במזונותיה על ידי בית הדין הרבני, יש לחזור ולפסוק את חלקם של הקטינים באחזקת הרכב המשמש להסעותיהם ולצורכיהם כפי שנבחן וניתן בהחלטה הראשונה למזונות זמניים.

לטענתה, על הנתבע לשלם 2/3 מהוצאות הרכב החודשיות ובסך של 966 ש"ח לחודש.

התובעים טוענים כי על הנתבע לשלם 2/3 מעלות דמי השכירות החודשית בסך של לפחות 4,400 ש"ח בגין חלקם של הילדים בשכר הדירה.

לעניין הוצאות אחזקת הבית, טוענת התובעת כי יש להורות על חיובו של הנתבע ב- 2/3 מהוצאות אלה בסך של 1,555 ש"ח כמפורט בטבלה שצירפה לתצהיר עדותה הראשית.

לגבי פירוט הצרכים מפרטת התובעת את הצרכים כדלקמן:

צרכים	-----	-----	-----	-----
כלכלה ומזון	900	900	900	900
ביגוד והנעלה	500	500	500	700
בריאות – ביטוח	10	10	10	10
תרופות	250	250	70	50
עדשות מגע/ משקפיים			100	400
פיזיותרפיה				-----
בילויים	200	200	200	200

2,200	2,365	120	228	חינוך – שכ"ל
		70	70	כלי כתיבה
		100	120	שיעורי עזר
120	120	50	150	חוגים
120	120	50	100	מספרה
70	70	70	400	קוסמטיקה והיגיינה
500	500	500	500	נסיעות במונית
			400	לימוד נהיגה
100	100	100	100	מתנות לימי הולדת
		250	250	פלאפון
400	400			שמרטף
5,100	5,100	3,090	4,578	סה"כ

בתביעתה המתוקנת, כאמור לעיל, פירטה התובעת מרכיבים נוספים למזונות הילדים המהווים הוצאות מיוחדות של הילדים שנגרמו כתוצאה מהמשבר כדלקמן:

-----	-----	-----	-----	ההוצאה
21.2	21.2	21.2	21.2	רשיון רכב
21	21	21	21	ביטוח חובה
55.3	55.3	55.3	55.3	ביטוח מקיף
112.5	112.5	112.5	112.5	דלק+ חניה
			400	לימוד נהיגה
			260	טיפול כירופרקטיקה
			240	מורה פרטית
			700	עו"ס פסיכותרפיסטית
480				טיפול בתנועה
190	190	190	190	מנוי לקאנטרי קלאב
הוצאה חד פעמית 6,260 ש"ח				מחשב
880	400	400	2,000	סה"כ חיוב נוסף לכל חודש

סה"כ – 3,680 ש"ח.

ובסה"כ תבעה האם עבור מזונות הקטינים סך של **17,868 ש"ח**.

בעניין זה טוענת התובעת כי בתצהיר העדות הראשית התחייב הנתבע לתשלום מחצית ההוצאות המיוחדות אשר מגיעות לסך של 2,840 ש"ח לטענת התובעת, יש לחייבו במלוא החיוב ולא במחצית בסך 2,840 ש"ח.

עוד תבעה האם לקבל את תשלום שכר הדירה החודשי עבור הדירה אליה עברה עם ילדיה בסך של \$ 1,500 ובערכם השיקולי 6,600 ש"ח וכן לשאת באופן חד פעמי בסך של 7,662 ש"ח עלות דמי תיווך, שכ"ט עו"ד להסכם השכירות והובלת חפצים.

בסך הכל נתבעים עבור כלכלת הקטינים הסכומים כדלקמן:

עבור כלכלת ארבעת הילדים – 3,600 ש"ח לחודש.

ביגוד והנעלה עבור ארבעת הילדים – 2,200 ש"ח לחודש.

בילויים (הצגות, שעת סיפור, מסעדות, קולנוע) – 800 ש"ח לחודש.

לטענת התובעת היות והנתבע הצהיר כי הוא זה שהיה אחראי על כל הוצאותיהם של הילדים ומימן את המשפחה באופן בלעדי הרי יש לחייבו במלוא הוצאותיהם הנוספות של הילדים בסך של לפחות 7,000 ש"ח.

בסיכומים טוענת התובעת כי יש לחייב את הנתבע לפחות בסכום של 16,761 ש"ח.

טענות הנתבע

9. טענתו העיקרית של הנתבע, היא כי תביעת המזונות המדוברת הינה למזונות הקטינים בלבד וכי ביה"ד הרבני הכריע לגבי עניין הסמכות וקבע כי מזונות האשה ידונו בבית הדין הרבני.

10. לטענת הנתבע התובעת היא אישה חזקה ודומיננטית, אשר שלטה על כספיה במהלך כל החיים המשותפים ודרשה הפרדה רכושית מובהקת.

11. הנתבע טוען כי מעולם לא היה הוא בעליו של עסק עצמאי וכי מאז ומתמיד עבד הוא בעסק של אביו או אצל אחיו בעסק שנתן לו אביו.

לטענתו תמיד הסתייע הוא באביו ואחיו על מנת לכלכל את משפחתו ולעמוד בהוצאותיהם.

לטענתו האב נתן את העסק שהיה בבעלותו במתנה לאחיו ומאז ועד היום עובד הוא כשכיר בעסק שבבעלות אחיו.

לטענתו הכנסתו החודשית עומדת על סך של כ- 13,000 ש"ח הן מדמי השכירות והן מעבודתו כשכיר.

לטענת הנתבע, כתוצאה מהלוואה אשר נטל לצורך רכישת הבניין ברחוב -----, החל הוא להסתבך בחובות ומצבו הכלכלי הורע עד מאוד.

בנוגע לנכס שברחוב -----, טוען הנתבע כי הוא קיבל את הזכויות בו במתנה מאביו כתמורה על כל השנים שעבד עימו בעסק. הרכישה נעשתה במימונו של אביו של הנתבע, ממקורותיו שלו והיתרה נעשתה על ידי משכנתא.

לטענתו, טענתה של התובעת כי מימון הנכס במלואו נעשה על ידי משכנתא היא טענה כוזבת.

לטענתו, חוות הדעת אשר הגישה התובעת, אודות שמאות על הנכס, אינה רלוונטית יותר ואינה משקפת את המציאות.

הנתבע מכחיש כי מנסה או ניסה הוא להעלים רכוש מידיעתה של התובעת, שכן, לטענתו, מאז ומתמיד השאיר הוא כל המסמכים גלויים בבית הצדדים, ולא ניסה להבריחם או להסתירם בשום צורה ודרך.

הנתבע חוזר וטוען כי מעולם לא היו לו זכויות בעסקיו של האב או ברכושו, כי מתמיד האב היה הנתבעים הרשומים של כל העסקים וכי הוא היה מועסק כשכיר בכולם ואין לו כל חלק בעסקים.

12. לטענתו של הנתבע, לקח הוא אף מהתובעת, מאביה ומחיה הלוואה בסכום של כ- \$90,000, כמו כן טוען הוא כי חייב הוא לאישה עבור הלוואה בסך של 255,000 ש"ח.

לטענת הנתבע יש בידיו מסמך המעיד שהתובעת נתנה בידיו את סכום זה כהלוואה, נושאת הצמדה וריבית.

הנתבע מדגיש כי העובדה הזאת מחזקת את טענתו כי הצדדים חיו בהפרדת רכוש מוחלטת, שכן רק מסיבה זאת היתה לתובעת אפשרות לחסוך כספים מהם נתנה לנתבע הלוואה.

עוד טוען הנתבע כי העובדה שנאלץ הוא ליטול הלוואה מהתובעת וממשפחתה מעידה על מצבו הכלכלי הרעוע.

לטענתו סך החובות שחב הוא בשוק האפור עולים על סכום של כ- \$ 2,000,000 ארה"ב, כאשר הוא, אביו ואחיו לקחו הלוואות על גבי הלוואות וכי סך כל ההלוואות עולה על סך הזכויות שבידם ובמקרה הטוב משתווה להם.

הנתבע טוען כי לקח את ההלוואות ביחד עם אחיו על מנת להציל את עסקו של האח אשר מהווה את מקור הכנסתו של הנתבע כשכיר.

הנתבע טוען כי הכספים הרבים שנכנסו לחשבון הבנק שלו אינם כספיו שלו אלא של אחיו, יוסף, אשר בשל קשיים כלכליים ורצון להימנע מהטלת עיקולים על חשבוננו ביקש ממנו לפתוח חשבון בנק על שמו.

לטענתו, כספים אלה מהווים את כספי המחזור ברוטו של העסק של האח והכנסות מתוך השכרת הנכסים וכי הכספים אינם מהווים את הכנסתו ואין הוא נהנה מהם כלל ועיקר.

13. בנוגע לדירת המגורים שבה חיה המשפחה טוען הנתבע כי תוקף חוזה השכירות בדירה הסתיים כחצי שנה לפני שהתובעת פינתה אותה ובכך גרמה לנתבע הוצאות רבות בשל איחור בפינוי הדירה.

14. בנוגע לגובה דמי המזונות ויכולתו של הנתבע לשאת בהם טוען הנתבע כי חלה עליו החובה לשלם למזונות ילדיו על פי הדין העברי, וכי עליו לשלם על פי צרכיהם הבסיסיים של הילדים בלבד – מזונות מינימאליים.

לגרסתו של הנתבע, בית המשפט העליון קבע כי הצרכים המינימאליים עולים כדי 1,150 ש"ח לקטין אולם אין לחייבו בסכום זה עבור כל קטין, שכן על פי נוסחת "סיר המרק" יש לחשב על פי צריכה שולית פוחתת.

הנתבע טוען כי הוא לא חייב להמשיך ולספק לילדים את רמת החיים אליה הורגלו, שכן יכולתו הכלכלית נמוכה אפילו יותר מזו של האם.

הנתבע טוען כי הוא לא צריך להמשיך להעניק לילדיו את רמת החיים לה התרגלו, שכן אין הדבר ביכולתו הכלכלית, וכי מירב הכספים במשפחה היו ונשארו בידי אשתו, אם התובעים.

הנתבע טוען כי אין הוא יכול לשאת בעלויות שכר דירה של \$ 1,500 שכן הוא חב חובות רבים לבנקים ולשוק האפור.

לטענתו רק בשנים האחרונות חיו הם ברמת חיים כה גבוהה, וכי עד למעבר לדירה זו חיו הם בדירה צנועה הרבה יותר בעלות של \$520 - \$570 לחודש.

לטענת הנתבע, השימוש במוניות היה לו יותר כדאי מבחינה כלכלית מאשר להחזיק ברכב.

בנוגע להשתתפות הילדים באחזקת הרכב טען הנתבע כי אין לחייבו עבור רכיב זה שכן הרכב אינו משמש את התובעים, וכי בחקירתה הנגדית הודתה התובעת כי הילדים אינם מוסעים למוסדות החינוך שלהם שכן הם הולכים לשם ברגל.

הנתבע מדגיש בסיכומים כי האם בחקירתה הנגדית הודתה כי בניגוד לכתב התביעה המתוקן הרכב אינו משמש את הקטינים.
(פרוטוקול מיום 28.6.06 עמוד 11, שורות 11-15 וכן עמוד 59 לפרוטוקול הדיון מיום 29.1.07).

עוד טוען הנתבע כי התובעת הודתה כי רכישת הרכב נועדה כדי לנסות ולהעלות את רמת החיים אליה הורגלו וכי יכול ולצורך ההליכים המשפטיים.
(פרוטוקול הדיון מיום 28.6.06 עמוד 22).

כן לגבי תשלום הנתבע בהשתתפותם של התובעים בהוצאות אחזקת הבית בשיעור 2/3 טען הנתבע כי על פי הפסיקה יש לחייבו בהשתתפות מקסימלית של 50% מהוצאות החזקת הבית.

עוד לגבי הוצאות אחזקת הבית טוען הנתבע כי אין באפשרותו לעמוד בתשלום דמי שכירות בסך \$ 1,500 לחודש שכן הוא חב חובות גדולים בשוק האפור ולגורמים שונים.

לטענתו השתתפות בדמי מדור והחזקתו כשישנם 4 קטינים עומדת על סך של 50% ולא 2/3 כפי שתובעים הקטינים, קל וחומר כיום משעסקין ב- 3 קטינים בלבד.

בסיכומיו טוען הנתבע כי בחקירתה הנגדית של האם התברר כי רבות מההוצאות אותן תבעו הקטינים לא היו קיימות וכי הסכומים שנכתבו הם מופרכים ולא מבוססים.

באשר לתיקונים – האם עצמה טענה כי אין תיקונים.

התנגדותו של הנתבע באופן פרטני לרכיבי תביעה:

באשר לגז טוען הוא כי עלה בבירור מחקירתה כי היא לא נוהגת לבשל וכן כי למשפחה לא היו הוצאות בגין גז בשנים שלפני הגשת תביעה.

עוזרת בית – לטענתו הוצאה זו שייכת למזונות התובעת וגם אותה לא הצליחה להוכיח האם.

טיפול בתוכי – לטענתו מזה שנים שאין תוכי במשפחה.

ארנונה ומים – לטענת הנתבע האסמכתא שצורפה היא דרישה שנתית ולא חודשית דבר המבסס כי הטענה בענין זה היא שקרית.

טלוויזיה – הנתבע טוען כי אם הכוונה לתשלום אגרה לרשות השידור הרי שהסכום הוא מופרז ולא בכדי לא צורפה האסמכתא שכן הצדדים מעולם לא שילמו אגרה זאת.

כמו כן מציין הנתבע בסיכומיו כי הבת ---- כבר בגרה וכי התעלמותה של התובעת מעובדה זאת בכתב סיכומיה משמעותית שכן ידוע שעצם בגרותה של ---- מהווה חוסר זכאות לתבוע מזונותיה באמצעות אימה.

עוד טוען הנתבע בסיכומיו כי למרות התנהגותה של ---- כלפיו, נמנע הוא מלהגיש תביעה לביטול מזונותיה בעילת "בן מורד" וכי המשיך הוא לשלם עבור מזונותיה ואף הסכים לשלם עבור לימודי הנהיגה שלה.

לטענתו של הנתבע, בזמן הגשת התביעה על ידי התובעת, הילדים הקטנים כבר למדו בגנים עירוניים שעלותם 750 ש"ח לחודש ולא העלות אותה ציינה התובעת וכן המשיכה בסירובה להפחית את דמי המזונות הזמניים הראשוניים למרות שידעה כי התשלום לגנים ירד באופן משמעותי.

הנתבע טוען בכתב סיכומיו כי התובעת פעלה בחוסר תום לב בכל הנוגע לרכיב הגנים ולטענתו התובעת רימתה את בית המשפט בכל הנוגע לרכיב זה.

הנתבע מכחיש את גובה רכיבי תביעת המזונות באופן גורף וטוען כי סך ההוצאות עבור אחזקת בית עומדת על 1,606 ש"ח לחודש ועבור אם חד הורית המקבלת הנחה בהוצאות מטעם העירייה עומדת ההוצאה ע"ס 1,010 ש"ח וכי עליו לשלם עבור מזונות ומדור ילדיו סך כולל של 4,000 ש"ח לחודש.

15. בנוגע להשתכרותה של התובעת, טוען הנתבע כי התובעת שיקרה בכתב התביעה שלה לגבי גובה השתכרותה, שכן בכתב התביעה טענה היא כי היא משתכרת סך של 5,000 ש"ח לחודש ואילו בחקירתה הנגדית הודתה ששיקרה לגבי עובדה זו וכי היא משתכרת סך של 6,500 ש"ח נטו לחודש, כאשר לסכום זה יש להוסיף הפרשות כמעט בסכום כפול לחסכונות ממינים שונים.

לטענת הנתבע, היות ובהחלטה למזונות זמניים נקבע כי התובעת משתכרת 5,000 ש"ח לחודש שמשמשים לצרכיה האישיים, הרי שיש בידה הכנסה פנויה של 1,500 ש"ח לפחות.

לטענתו של הנתבע, בידיה של התובעת כספים רבים אחרים, הראיה לכך כי שהצליחה היא אף להלוות לו סך של כ- 250,000 ש"ח ולפי טענתו היא הצליחה לחסוך כספים רבים במהלך חיי הנישואין.

דין

16. אין בכוונת בית המשפט להיכנס לפרוט טענותיו של הנתבע כנגד מזונותיה של התובעת, שכן פסק הדין כולו דן במזונות הילדים ותובעת ויתרה על תביעתה זאת כבר מראשית ההליכים בתיק.

17. למותר לציין, כי בכל הנוגע לתביעת מזונות אין הנתבע יכול להסתפק בהכחשה כללית וגורפת של צורכי ילדיו הקטינים מבלי להתייחס לגופם של אבות המזונות ולהיקף הדרוש להם.

למותר לציין, כי בכל הנוגע לתביעת מזונות אין הנתבע יכול להסתפק בהכחשה כללית וגורפת של צורכי ילדיו הקטינים מבלי להתייחס לגופם של אבות המזונות ולהיקף הדרוש להם.

הנתבע לא הצליח להפריך את גובה מזונותיהם של הקטינים ואת צרכיהם באופן פרטני וטען באופן כללי כי מזונותיהם מגיעים לסך של 1,000 ש"ח, דהיינו פחות מהמינימום המקובל.

(יש גם לציין, כי אם היה ממש בטענה זו, אין צורך בבתי משפט ואין צורך בכתבי טענות ואין צורך לבחון את רמת החיים, כל ילד, בכל תביעה, יקבל 1,000 ש"ח ללא קשר לרמת חייו לפני הסכסוך).

מאידך, הודה הוא כי רמת החיים בעבר היתה גבוהה אלא שלטענתו כיום אין ביכולתו לתת לילדיו את רמת החיים אשר קיבלו בעבר, אולם הוא עצמו ממשיך וחי ברמת חיים גבוהה.

בעניין זה טוען הנתבע כי משפחתו עוזרת לו.

אם הנתבע יכול להמשיך את חייו באותה רמת החיים בה חי בעבר בעזרת משפחתו גם זכות הילדים להמשיך לחיות ברמת החיים בה חיו בעבר.

בעת כתיבת פסק דין הבת ----- הינה בת 20 שנים, הבן ----- הינו כמעט בן 18 שנים, הבן - ---- כבן 9 שנים והבן ----- כבן 8 שנים.

הצדדים הינם יהודים ולפיכך היקף החכות בנוגע לבת ----- ולבן ----- נובע מדיני צדקה.

לגבי הבנים ----- ו -----, מוטלת על האב חובה מעין אבסולוטית מכוח תקנות חכמים לשאת במזונותיו ההכרחיים של הקטינים ומעבר לצרכים אלה חבים גם האב וגם האם מדיני צדקה, אלא שמזונות הכרחיים אינם שווים לכל הילדים ורמת החיים בה חיו בעבר יש לה השלכה על חיוב ההורים גם אם הם נפרדו.

אין כל הצדקה כי רמת החיים של הילדים תרד רק בשל כך שההורים נפרדו.

בסיכומיו העלה הנתבע לראשונה, גם אם כהערת אגב, טענת הגנה כנגד עצם חבותו והקפה בנוגע למזונות בתו ---- בשל עילת מרדנות, מעבר לעובדה כי טענה זו הועלתה לראשונה בסיכומים, הרי שגם אם ניתן היה להתגבר על פגמים פרוצדוראליים אלה, הרי שגם לגופם של דברים, מערכת היחסים של האב עם בתו ----- ובין הבת ---- לאביה אינם עומדים בקריטריונים שנקבעו בפסיקתו של בית המשפט העליון, לגבי המקרים בהם מופחתים המזונות בשל טענת מרדנות.

אולם אין מקום להרחיב בסוגיה זאת שכן היא נאמרה באמרת אגב רק בסיכומים ולא הובאו לכך ראיות.

כאמור, מדיני צדקה חבים האב והאם יחדיו ואם יש להפחית מחיובו כלפי הבת -----, הרי שהכנסתו הפנויה גדלה.

הכנסות האם:

האם עובדת באוניברסיטת תל אביב ומשתכרת כ- 6,500 ש"ח לחודש.

הכנסות האב:

כאשר חיו הצדדים יחד היו נכסים רבים אשר נחשבו כנכסי המשפחה, עם הפרוד טוען הנתבע כי הנכסים שייכים לאחיו ולאביו.

נכסים אלה הניבו הכנסות על ידי השכרת הנכסים והכנסות אלו היו קבועות, אין כל חשש כי נכסים מסוג זה, באזור כה מתפתח ב----- יאבדו את ערכם – אלא נהפוך הוא, סביר יותר להניח שבחלוף הזמן הנכסים יעלו את ערכם.

אין ספק כי מהכנסות אלו התפרנסה המשפחה ברמת החיים גבוהה.

עדותו של הנתבע בסוגיה היתה מתחכמת ובלתי מהימנה.

כך למשל, הוצאותיו והכנסותיו של הנתבע מחשבון הבנק שבבעלותו אינם יכולים להתבאר באופן ראוי על ידי מתן הסבר, שהחשבון הוא בעצם חשבונו של אחיו וכי לו אין כל זכות בחשבון הנ"ל.

אם התובעים הוכיחה כי מתוך חשבון זה שולמו הוצאות המשפחה לרבות דמי השכירות, הגנים בתי הספר והקניות השוטפות לבית.

אם התובעים גם הוכיחה כי הנתבע היה אחראי הבלעדי לכל הוצאות המשפחה ולכן לא סביר כי משפחה אשר ניהלה רמת חיים כל כך גבוהה היתה יכולה לעשות זאת מתוך משכורת של 13,000 ש"ח כטענת הנתבע.

כן לא סביר מהראיות שהוצגו, שלאחר תשלום עבור שכר דירה בלבד בסך 8,000 ש"ח לחודש (תשלום אותו לא הכחיש הנתבע) התקיימה המשפחה מסכום של 5,000 ש"ח בלבד לחודש (שכן בהפחתת 8,000 ש"ח ממשכורת נטענת של 13,000 נותרת המשפחה עם 5,000 ש"ח בלבד).

סתירות רבות אלה הנוגעות למכלול המאפיינים המהווים את העסק ואת הכנסותיו של הנתבע משכירויות – כל אלה מטילות צל כבד על אמינותו של הנתבע בכל האמור לגודלו, היקפו וחלקו של הנתבע בעסקים המשפחתיים.

בחינה מעמיקה של הסתירות, חוסר העקביות והעמימות אשר הובילו את הנתבע בכל הנוגע לעסק למן תחילת ההליך המשפטי, מביאה למסקנה כי אכן מדובר בעסק שגם אם איננו משגשג הרי ללא כל ספק איננו מצוי במצב פיננסי כה קשה עד לכדי גרעון של 2 מליון דולר.

הנתבע לא הכחיש כי הוא הכניס כספים לעסק ולמרות זאת הוא טוען כי העסק אינו שלו.

רמת החיים של הנתבע אינה תומכת בטענתו כי מצבו של העסק קשה.

מצבו הקשה של העסק עולה רק כאשר אם התובעים עמדת על כך כי רמת החיים של הילדים תשאר כפי שהיתה בעבר.

בנסיבות האמורות לא נותר אלא לקבוע את הכנסתו של הנתבע על סמך המסמכים שהוצגו בפני, התרשמותי מהעדויות ונסיון החיים.

לפיכך אני מעמיד את הכנסתו של האב לצורך הכרעתי בתביעת המזונות על סך של לפחות 25,000 ש"ח לחודש.

צרכי הילדים

א. צרכיו של הבן ----- עומדים על סך של 2,700 ש"ח לחודש על פי הפירוט שלהלן:

900 ש"ח	כלכלה
500 ש"ח	ביגוד
260 ש"ח	בריאות
200 ש"ח	בילויים
250 ש"ח (בזמן כתיבת כתב התביעה ואף הסיכומים הבן היה עדיין בגן ואילו כיום הוא בבית ספר ולכן נקבע סכום המהווה איזון בין שכר הלימוד השונה בין המוסדות).	חינוך
120 ש"ח	חוגים
50 ש"ח	מספרה
70 ש"ח	מוצרי הגיינה
250 ש"ח	נסיעות במונית
<u>100 ש"ח</u>	<u>מתנות</u>
2,700 ש"ח	סה"כ

ב. גם צרכיו של הבן ----- על סכום של 2,700 ש"ח לחודש על פי הפירוט שלהלן:

900 ש"ח	כלכלה
500 ש"ח	ביגוד והנעלה
260 ש"ח	בריאות
200 ש"ח	בילויים
250 ש"ח (בזמן כתיבת כתב התביעה ואף הסיכומים הבן היה עדיין בגן ואילו כיום הוא בבית ספר ולכן נקבע סכום המהווה איזון בין שכר הלימוד השונה בין המוסדות).	חינוך
120 ש"ח	חוגים
50 ש"ח	מספרה
70 ש"ח	מוצרי הגיינה
250 ש"ח	נסיעות במונית
<u>100 ש"ח</u>	<u>מתנות</u>
2,700 ש"ח	סה"כ

כאמור, מוטלת על האב חובה מעין אבסולוטית מכוח תקנות חכמים לשאת במזונותיו ההכרחיים של הקטין ומעבר לצרכים אלה חבים גם האב וגם האם מדיני צדקה.

הוכח כי הכנסתה של האם מעומדת ע"ס של 6,500 ש"ח לחודש, סכום זה תואם את רמת החיים לה זקוקה האם ואין היא חייבת להשתתף במזונות הילדים בשל כך שהכנסתו הפנויה של האב גם לאחר תשלום המזונות עולה על רמת החיים של האם ולפיכך, הכנסתה תשמש אותה, על מנת לשמור את רמת החיים לה הורגלה כאשר גם הנתבע חי ברמת חיים גבוהה.

אולם צ האם, למרות שכיום אינה מקבלת מזונות, לא תקבל דמי טיפול והטיפול אותו היא נותנת לארבעת הילדים, לרבות הבת הבגירה והבן אשר כמעט בגיר ולשני הקטינים, יהיו חלקה במזונות הילדים.

ג. צורכי הבת ---- עומדים על סך של 3,630 ש"ח לחודש על הפירוט שלהלן:

כלכלה	900 ש"ח
ביגוד והנעלה	500 ש"ח
קוסמטיקה והגיינה	300 ש"ח
הוצאות חינוך	300 ש"ח
שיעורים פרטיים	150 ש"ח
חוגים	120 ש"ח
מתנות, תרבות	100 ש"ח
בילויים	200 ש"ח
מספרה, צרכים אישיים	100 ש"ח
אחזקת פלאפון	250 ש"ח
נסיעה במונית	250 ש"ח
<u>ביטוח רפואי, תרופות</u>	<u>460 ש"ח</u>

סה"כ 3,630 ש"ח לחודש.

כמו כן, במידה ולימודי הנהיגה של הבת מומנו על ידי האם בלבד, הנני מחייב את הנתבע להשיב מחצית מהסכום של שיעורי הנהיגה, עלות התאוריה והטסט וזאת על פי קבלות מאומתות, אם כי האב טען כי הוא מימן את לימודי הנהיגה של הבת.

ד. צרכיו של הבן ----- עומדים על סך של 2,750 ש"ח לחודש על פי הפירוט שלהלן:

900 ש"ח	כלכלה
500 ש"ח	ביגוד והנעלה
180 ש"ח	בריאות
200 ש"ח	בילויים
70 ש"ח	מוצרי הגיינה
50 ש"ח	מספרה
190 ש"ח	הוצאות חינוך
100 ש"ח	שיעורי עזר
50 ש"ח	חוגים
100 ש"ח	מתנות, תרבות
250 ש"ח	נסיעות במונית
<u>180 ש"ח</u>	<u>פלאפון</u>
2,750 ש"ח	סה"כ

בנוגע ל----- ו----- החיוב הינו מדיני צדקה ולפיכך על ההורים לשאת בצרכיהם, ביחס ישיר להכנסותיהם הפנויות.

לאור העובדה שלא נותרה בידי האם כל הכנסה פנויה ישא האב במזונותיהם גם של ילדיו ----- ו-----.

אולם אין ספק כי הבת ----- היתה זקוקה לטיפולים ובשל כך תוקן כתב התביעה, האם היא זאת שתישא בטיפולי הבת והאב לא יחוייב בטיפולים מעבר למה שהוחלט לחייבו בהוצאות, אולם ברור הוא כי ההוצאות עבור הבת גבוהות יותר בגין הצרכים המיוחדים אשר כאמור תישא בהם האם.

דמי שכירות

18. האב ישלם בעבור דמי השכירות של הדירה בה מתגוררים התובעים והאם סך של 50% מדמי השכירות, ובתנאי שדמי השכירות לא יעלו על סך של \$1,500 ארה"ב ובשווה ערך של 5,600 ש"ח לחודש.

חיובו של הנתבע עבור דמי מדור עומד על סך של 2,800 ש"ח לחודש.

הוצאות המדור

ארנונה	844 ש"ח
מים	271 ש"ח
חשמל	505 ש"ח
גז	150 ש"ח
טלפון	210 ש"ח
כבלים	200 ש"ח
טלויזיה	22 ש"ח
ועד בית	350 ש"ח
<u>תיקונים</u>	<u>200 ש"ח</u>
סה"כ	2,752 ש"ח

הנתבע ישא במחצית מהוצאות המדור בסך 1,376 ש"ח.

סך כל דמיה מזונות אשר ישלם הנתבע מחולקים כדקלמן:

מדור	2,800 ש"ח
אחזקת מדור	1,376 ש"ח
מזונותיו של -----	2,700 ש"ח
מזונותיו של הבן -----	2,700 ש"ח
מזונותיו של -----	2,750 ש"ח
מזונותיה של הבת -----	3,630 ש"ח

בסה"כ ישלם הנתבע סך של **15,956 ש"ח לחודש עבור מזונות ילדיו.**

19. הבת ----- בגרה ואף משרתת בצבא, אולם בנסיבות העניין, כאשר משרתת בבסיס "פתוח" וחוזרת כל יום לביתה אחה"צ, ובהיותה צמחונית, אין מקום להפחית את מזונותיה, למעט הוצאות החינוך והחוגים בשיעור של 1,030 ש"ח אותם יש להפחית מגבר הלימודים התיכוניים.

לפיכך החיוב במזונותיה, כל עוד היא משרתת בשירות חובה, ישארו ללא שינוי למעט הסכום של 1,030 ש"ח, כאשר אלה הם הצרכים והעובדה של שירותה בצבא לא משפיעים על צרכים אלו.

עם סיום השירות הצבאי יפסק החיוב עבורה.

20. החיוב עבור כל אחד מיתר הילדים הבנים יהיה עד הגיעם לגיל 18 או עד סיום הלימודים התיכוניים לפי המאוחר, ומיום הגיעם לגיל 18 או גמר השירות הצבאי, יעמדו דמיה מזונות ע"ס 1/3 מדמי המזונות שהיו ערב סיום החיוב לפי פסק דין זה.

21. החיוב עבור המדור ואחזקתו יהיה בתוקפו עד אשר יסיים הבן -----, את שירותו הצבאי ומאז עבור סעיפים אלה ישלם האב 40% ולא 50% מההוצאות, בגמר השירות הצבאי של הבן -----, החלק של שכר הדירה והוצאות אחזקת הדירה עימדו ע"ס של 1/3 מההוצאה וזאת עד גמר השירות הצבאי.

22. אין אני פטור מלציין כי צורת הגשת הסיכומים אינה תואמת את התקנות אשר נקבע כי הסיכומים יהיו בהיקף של 10 עמודים היה הדבר צריך להעשות בהתאם לתקנות ולא באופן צפוף אשר לא רק שלא מקל על הבנת הנאמר אלא מכביד ולא ניתן לקרוא את השורות.

23. **אשר על כן, נפסק כדלקמן:**

א. החל מיום הגשת התביעה 2.3.05 ובכל 2 של החודש שלאחריו ישלם הנתבע למזונותיהם של הילדים לידי אמם, סך של 15,956 ש"ח לחודש.

מעט סיום הלימודים התיכוניים של הבת ----- יופחת מהחיוב עבור הבת ----- סכום של 1,030 ש"ח אשר היו עבור הוצאות חינוך.

אם קיים חוב בגין העבר הוא ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים ומאידך במקרה זה אם שילם הנתבע ביתר, הוא יהיה זכאי לקזז את הסכומים ששילם מעבר לחיוב על פי פסק דין זה, למרות ההלכה כי סכום שנאכל לא מוחזר, אולם לא היה מקום לגבות סכומים בגין הוצאות חינוך כאשר אין הם קיימים.

ב. החיוב עבור הבת ----- יהיה עד גמר שירות החובה הצבאי למעט סכום של 1,030 ש"ח אשר החיוב בגינו הסתיים עם גמר הלימודים התיכוניים.

החיוב עבור כל אחד מן הבנים יהיה עד הגיעו לגיל 18 או גמר הלימודים התיכוניים לפי המאוחר, ומאותו מועד ועד גמר השירות הצבאי יעמדו דמי המזונות על 1/3 מדמיה מזונות אשר היו באותו זמן.

החיוב עבור המדור ואחזקתו ישאר בתוקפו עד סיום השירות הצבאי של הבן ----- ומאותו מועד יעמוד ע"ס של 40% עד גמר השירות הצבאי של הבן ----- ומאותו מועד יעמוד על 1/3 מהוצאה זו עד גמר השירות הצבאי של הבן -----.

ג. הסכום יהיה צמוד למדד המחירים לצרכן שבסיסו מדד חודש ספטמבר 2009 ויעודכן אחת ל- 3 חודשים ללא הפרשי הצמדה למפרע.

ד. קצבת הילדים מן המוסד לביטוח לאומי וכן כל הטבה אחרת המשולמת בגין הקטינים תשולם לידי האם בנוסף לסכום המזונות בשל כך שהחיוב אינו כולל את מלוא הצרכים האמיתיים של ילדי הצדדים כפי שהורגלו אליהם.

ה. בנוסף ישא הנתבע במחצית הוצאות רפואיות חריגות אשר אינן משולמות על ידי הביטוח הרפואי.

ו. כל סכום שלא ישולם במועדו ישא הפרשי הצמדה וריבית מיום החיוב ועד ליום התשלום בפועל.

ז. הנתבע ישא בהוצאות המשפט ובשכ"ט עו"ד בסך של 7,500 ש"ח בצירוף מע"מ.

הסכום ישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מהיום ועד התשלום בפועל.

ח. המזכירות תעביר העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.

נתן נחמני 54678313-59792/04

ניתן היום י' בחשוון, תש"ע (28 באוקטובר 2009) בהעדר הצדדים.

[הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן](#)

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה